

ΑΞΙΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ (Απρίλιος 2008)

Συγγραφέας: ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Ο Γιώργος Σουφλιάς είναι ένας αξιοπρεπής, έντιμος και μετριοπαθής πολιτικός. Προσέφερε στη Νέα Δημοκρατία το άνοιγμα στο μεσαίο χώρο, καθώς ήταν πάντοτε ένας πολιτικός ο οποίος απέφευγε τις ακρότητες και διέθετε τον κοινό νου του καλού μηχανικού. Ο ίδιος θεωρούσε πάντοτε τον εαυτό του «πρώτο μεταξύ ίσων» στο υπουργικό συμβούλιο και η αλήθεια είναι ότι ο πρωθυπουργός του έδωσε κάθε δικαίωμα να βλέπει τον εαυτό του ως τον Πάπα της παράταξης, τον υπουργό που έχει δηλαδή το αλάθητο, την πρωτοκαθεδρία και το δικαίωμα να «αδειάζει» βασικές κυβερνητικές επιλογές.

Σημασία, όμως, στην πολιτική δεν έχει το πώς βλέπεις εσύ τον εαυτό σου, αλλά το πώς σε βλέπουν οι άλλοι. Και εκεί ο Γ. Σουφλιάς έχει σοβαρά προβλήματα τελευταία. Έχουμε πολλές φορές αναρωτηθεί, στις δημοσιογραφικές μας συσκέψεις, κατά πόσον τον έχουμε αδικήσει στη σκληρή -ομολογουμένως- κριτική που του κάνουμε. Μας έχει προβληματίσει ο κίνδυνος να φλερτάρουμε με την εμμονή. Όταν αποφασίζεις να κάνεις κριτική σε έναν υπουργό, ο οποίος, για ανεξήγητους (ίσως) λόγους, έχει ασυλία από τη συντριπτική πλειοψηφία των ΜΜΕ, αναρωτιέσαι γιατί βρέθηκες μόνος. Η «Κ» έχει εδώ και είκοσι χρόνια αποδείξει πως μπορεί να παίρνει σκληρές θέσεις, αλλά αυτό δεν συμβαίνει ποτέ, γιατί από πίσω υπάρχει μια κρυφή ατζέντα, μια μεγάλη προμήθεια ας πούμε. Και ναι αυτή η εφημερίδα έχει εμμονές - και θα συνεχίσει να έχει εμμονές σε θέματα αξιών και προστασίας του δημοσίου συμφέροντος. Και η επιμονή μας σε αυτές τις αρχές μάς φέρνει, καλώς ή κακώς, απέναντι στον συμπαθή Σαρακατσάνο πολιτικό.

Εμμονή πρώτη. Ο πολιτικός, και μάλιστα ο υπουργός, πρέπει να είναι και να φαίνεται απολύτως εντάξει στην τήρηση του νόμου. Ο Γ. Σουφλιάς μπορεί να έπεσε στα δίχτυα μιας τερατώδους πολεοδομικής νομοθεσίας, αλλά όφειλε να το έχει αποφύγει, να μην το έχει συγκαλύψει και να έχει αφήσει τις αρμόδιες αρχές να τον αντιμετωπίσουν όπως κάθε άλλο πολίτη. Η γιαγιά στο Κάτω Σούλι που βρήκε τον μπελά της, γιατί έκλεισε τον ημιυπαίθριο χώρο στο σπίτι της αυτό περιμένει!

Εμμονή δεύτερη. Στις μέρες μας ο υπουργός Περιβάλλοντος είναι πιο σημαντικός από τον υπουργό Άμυνας γιατί, πέρα από τα κλισέ, το περιβάλλον είναι η μεγαλύτερη απειλή σήμερα. Ο Γ. Σουφλιάς, όπως πολλοί συνάδελφοί του που έχουν μείνει στο 1960, συνεχίζει να αντιμετωπίζει την ενασχόληση με το περιβάλλον ως αναγκαίο κακό. Στην καλύτερη περίπτωση πιστεύει πως τον κυνηγάνε «κάποιοι που θέλουν περισσότερες αρκούδες» και γι' αυτό δεν μπορεί να τελειώσει τους νέους αυτοκινητόδρομους.

Η Ελλάδα διασύρεται συνεχώς στον ΟΗΕ, στην Ευρωπαϊκή Ένωση σαν να είναι η τελευταία τριτοκοσμική χώρα και είναι πασιφανές και στον πλέον αδαή πως δεν έχει, όχι υπουργό, αλλά ούτε και πολιτική για το περιβάλλον. Ο μέσος πολίτης το αντιλαμβάνεται και είναι μαθηματικώς βέβαιο ότι, αν συνεχίσει να επικρατεί το πείσμα του αρμόδιου υπουργού, το πολιτικό κόστος για τη σημερινή κυβέρνηση θα είναι κάποια ώρα μεγάλο. Δυναμικά κομμάτια της κοινωνίας έχουν, βλέπετε, δικαιολογημένη εμμονή σε αυτό το ζήτημα που αγγίζει άμεσα τη ζωή τους. Και υπ' αυτήν την έννοια ο Γ. Σουφλιάς, που ήταν κάποτε ατού της κυβέρνησης κινδυνεύει να γίνει «βαρίδι».

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» στις 23 Απριλίου 2008, σ. 1.